

Sticker allergie

Het was goed toeven geweest in Noord Italië. Prachtig weer, schitterend hotel op 1654m hoogte. Breed menu en prima bar.

Met in het achterhoofd nog vers de talloze files en *Baustellen* van de heenreis, inclusief twee-en-een-half uur Brennerstrasse, besloten we dan maar één van de twee andere passen te nemen terug naar het Noorden.

Aan de koffie op een terras onder de arcades van een prachtig, middeleeuws Merano werd het de Timmelsjoch. Met 2509 meter toch best een klim. Dachten wij.

Het 1600kg zware, blauwe monster dacht kennelijk iets anders. Het stond nog net niet hoefschrapend te wachten tot we eindelijk op weg konden.

Het volgend deel van Alto Adige, Zuid-Tirol dus, is adembenemend mooi. Met links de steile Dolomieten, en rechts de even grimmige Salentaler Alpen, slingert het Passeierdal naar boven door onafzienbare velden met wijngaarden en fruitbomen.

Je zou best even wat vaker willen stoppen om een plaatje te maken, maar de pas wachtte!

Het is zo'n 2200 meter klimmen en je vraagt je af of Tankie wel...

Wel dus. Meteen na de splitsing bij St. Leonardo klimt de weg in een paar venijnige haarspeldbochten zo'n 15% omhoog. De borden daar liegen er niet om. Géén caravans, géén aanhangers, géén touringcars langer dan tien meter, géén vrachtwagens van meer dan acht ton! Flink aan de maat dus.

De enorme diesel in het vooronder doet rimpelloos wat ze moet. Je stelt je voor dat ze de handen in de even denkbeeldige zakken heeft gestoken en fluitend in de derde naar boven rent, een vrachtwagen voorbij, langs een bus. Twee motoren blijven keurig achter haar.

Je telt meer dan 33 haarspeldbochten. Sommige hellingen betekenen 19% of zelfs 22! Dan dus toch maar even terug naar de tweede? Jawel, toch gewoon auto blijven.

Kom je net een haarspeld omscheuren, doemt er ineens een logge, hooggebouwde vierassige truck voor je op, een camion met asfalt of zoiets. Op weg naar ergens halverwege omhoog, waar een deel van de weg is verdwenen, gewoon afgekalfd. Zal je daar net over heen rijden, hoef je je nooit meer af te vragen hoe snel je, zonder parachute uiteraard, een dikke duizend meter in vrije val af kunt leggen.

Een bocht of wat moet je achter die breed-wiebelende kont blijven hangen. Dan is er een recht stukje weg van een meter of tachtig. Claxons, terug naar twee, gas. Als het anders niet is, zo wordt je teruggeduwd in de kussens. De diesel in het vooronder snerpt, fluit. Alsof ze gilt van de lach om zo'n onnozeligheidje. Dezelfde twee motorrijders zitten nog steeds achter je, kijken nog even om naar de camion.

Als er een plekje is langs de kant, waar jij ook even kunt staan tussen de tientallen motoren die deze bergen bevolken, en één of twee andere verdwaalde auto's, stop jij ook. Om nog even te zien, hoe hoog het is en hoe diep. Je stapt uit en flikkert bijna om, zo steil is het zelfs hier. Goeie morrege!

Eindelijk dan toch de top, even na de grensovergang, 2509 meter hoog. Enkeltje of retour? vraagt de stugge Tiroler vanuit zijn tolgaardersvesting. Een enkele is genoeg, het tarief trouwens ook, zestien euri. Een retourtje zou vijf euro duurder zijn geweest.

Je krijgt er een minuscuul vouwboekje bij. Voorin zit een sticker. Bij het motormuseum (??), een honderd meter verder, stop je even en doet het boekje open. Het stickertje floept er uit en verdwijnt met een sissend geluid in de smalle tussen stoel en accubakbekleding. Kun je dus lekker niet bij.

Om je heen zie je iedereen even gestopt, om met wat terechte trots het stickertje op de voorruit te plakken. Men heeft het gehaald en dat mag iedereen zien.

Jouw ruit is al niet meer maagdelijk. Een Duitse milieusticker, een Zwitserse en een Oostenrijkse autobaansticker, je Cruisin sticker, het wordt ook al wat. De Tom-Tom natuurlijk. Misschien is er beneden in Sölden kans om het stickertje op te vissen.

Bij een restaurantje toch eerst maar eens wat eten.

Schroevendraaier uit de kist gevist, en accu bekleding losgemaakt. Met wat gewurm en opengehaalde handen krijg je het dingetje te pakken.

Het zou net boven die Zwitserse mautsticker kunnen. Je pelt aan de bovenkant een stukje los van het schutblad, vouwt het om en drukt, naast de auto staande, door het open portierraam om goed te kunnen zien, waar je het plakt, het blote deeltje tegen de voorruit. Meteen beginnen de ruitenwissers als idioten te zwiepen en spuiten de pissertjes je even grondig nat.

-Tankie, verdomme! Moet dat nou weer?

Als je het stickertje er weer aftrekt, vallen de wissers terug alsof er niets is gebeurd.

Rechter achterdeur een optie? Best wel.

Je doet die deur open, richt het stickertje op de rechter bovenhoek.

-Fleng! doet de ruit en sabelt pijlsnel naar beneden.

-Dan niet!! zeg je kwaad, en gooit de deur dicht.

Heel beheerst doe je het achterluik open, plakt het stickertje tegen de ruit. Net als je de rest van het schutvel er af wil trekken, moet je een duik nemen omdat het zware luik uit zichzelf met een klap dichtslaat. De sticker scheurt af.

-Eigenwijze rotzak! brul je kwaad en schopt tegen een band.

-Nou is het stickertje kapot! nijdig je nog en kijkt nog even naar dat smalle randje sticker op de binnenkant van de achterraam.

Later op weg naar Zuid-Duitsland merk je dat je lichten niet optimaal zijn. Dimlicht en stadslicht rechts doen het niet, grootlicht lamp zit in een rare hoek.

Vrolijk! Is toch al zo'n lekker klusje.

Dan maar mistlampen bijzetten.

Als je de volgende morgen de koffers op de laadvloer zet, zie je dat afgescheurde stukje sticker zitten. Is ook geen gezicht, denk je, en pelt het eraf. Sluit het luik. En ziet, dat de achterlichten branden.

-???? Je hebt toch geen licht aangedaan?

Voor blijken alle lampen glorieus te branden zoals het hoort: dimlicht, stadslicht. De lamp van het grootlicht zit schijnheilig recht in de reflector.

Uit zichzelf gaan de lampen weer uit.

Is het nou verbeelding of is de ondergrille één grote grijs?

-Rot auto! doe je nog.